

אסף בנרף תואר הלילה

פסיכזוה

באחת נתכשפה שנת תשס"ד
לא, כי שנים על שנים נתכשפה.
פצחתי עינים של יום אחרון
הן עיני החרום
ולא הפרתי את הקסם כלל.

שנת תשס"ד נתכשפה באחת
כמו רגם מישהו את תאר הערב
עיני אדם, ובשר הלילה
זקוקין זקוקין.
באחת נתכשפה, אני זוכר:

היה מי שהבעיר את גשמי החרום
ואמר הנה באה נחשת של יום אחרון
היא נחשת חרום

השנה היתה רמיה לפתע
והגשמים היו כשף
אמרו הנה רק לך אנחנו
נאני הייתי לבשר הלילה

היה מי שהעיר לא נתכשפה כלל
היה מי שהבעיר עיני אדם
ולא באו גשמי מרגמות הנחשת.

אותה שנה, מספרים, נתכשפה באחת;
רק לי נתכשפה.
זקוקין זקוקין היו סביבותי רמיה
ואמרו הנה בא תאר הלילה
רק לך הוא בא
רק ממך הקסם
רק ממך להפירו

מתוך "רסיטל"

קלרינט

נטף אגן חלב לתוך מטפחת
הבד אגר בסוד את החלב
נטפה מטפחת יין אל תוך נחל
היין שקחל בו הענב
כחל הקול כמים, זך הפחד:
טבעו בו, ינבעו בו עיניו.

קרן אנגלית

באותה עת לא היה דבר אחר
מלבד הדבר שהיה.
ומן הראשית היה ועד לשאר הזמן
נשאר. ונשאל מהו אותו הדבר
שהיה ונאשר מלבדו לא היה
והוא מבוא עננים על מפתן נחרב
והוא לחש נוקש בחזית מערב
והוא מעי מתוח, מזדקק כמו דברי אלהים חיים.

ויולה

הבטחת לשקט בשאלת הבכות
וגופך הוא קפסה של בכות
וגופך יודע את שעות הבכות
והן מנחה וערכית ושחר.

נדאי תפירי בגופים
את אותם האותות עצמם
וגופך מרחם על הגופים,
הוא קורא לגופים
ומרחם להם
הרי יש בשעה הזו לנו

מִיָּן שְׂאֵלָה שֶׁל בְּכוֹת
כְּאֵלּוֹ הַלֵּךְ לְאֲבוֹד דְּבָר
וּמִתּוֹךְ שֶׁהַלֵּךְ לְאֲבוֹד
הִשְׁתַּמֵּט גַּם זְכָרוֹ;

כְּאֵלּוֹ הִלַּכְתָּ אַחֲרָיו, בִּשְׁעָה הַזֹּאת לָנוּ
לְחַפֵּשׂ אֶת אוֹתָם הָאוֹתוֹת
בְּשִׁדְרַת הַצְּבָעוֹנִים,
בְּדְרִיכַת שְׁעוֹנִים;
בְּפִשׁוֹט הָאוֹנִים.

הִבְטַחְתָּ לְשַׁקֵּט בְּזֵכֶר
וּמִדּוּעַ אֵינְךָ יִשְׁנָה?
הֲאֵם יֵשׁ בְּמִקּוֹם הַזֶּה לְךָ
שְׂאֵלָה שֶׁל הַגּוֹף, הָאֵם
שְׂאֵלָה שֶׁל הַצֶּעֶר?

הִבְטַחְתָּ לְשַׁקֵּט בְּגוֹפִים
אֵךְ מִתְּנִיךְ קִפְסָה שֶׁל בְּכוֹת,
יִגְעָגְעוּ עֶרְבִית וְשַׁחַר וּמִנְחָה
זְכָר שְׂאֵין לוֹ רַע
וְאֵין לוֹ אַח.